

Nagycsaládok Kárpátalján: a Barkaszi család

Szerkesztő: Marosi Anita Nagycsaládok Kárpátalján 2019.10.20. 0 1,576 megtekintés

Nemrég beleolvastam az elmúlt két év nagycsaládos interjúiba. Döbbenet állapítottam meg, hogy a közel negyven család, akiket ezen idő alatt felkerestem, mennyire hűen adja vissza a ma Kárpátaljára annyira jellemző szociális helyzetet.

A felkeresett családok többségében az édesapa külföldön dolgozik, s csak havonta egyszer látogat haza néhány napra. A nagyobb gyermekek szintén messzire kerültek szeretteiktől, a kisebbekről pedig az édesanya gondoskodik, jobb esetben nagyszülői támogatással. Nem a nyaralás, a második autó vagy lakás megvásárlása a legfőbb vágya a családoknak, hanem a tíz-húsz éve épített ház befejezése vagy a gyerekek taníttatásának kigazdálkodása a céljuk. Emellett szinte minden családnál az egészség és a család együttléte az, amit legjobban szeretnének.

Éppen ezért örömmre szolgált egy olyan házaspárral találkozni, akik mindketten itthon vannak, s a közös családi vállalkozást vezetik, miközben három gyermeket nevelnek.

Ismerjük meg a beregsomi Barkaszi Ferenc és Éva családját!

– Egymáshoz közeli településen nőttetek fel.

Ferenc: – Beregsomi származású vagyok. Az öcsémmel ketten vagyunk testvérek. Édesanyám a helyi kolhozban, édesapám a vasúton dolgozott. Az általános iskolát helyben végeztem el, majd a Mezőkaszonyi Középiskola tanulója lettem.

Éva: – Én zápszonyi vagyok. Nekem is egy öcsém van. Viszont édesanyámék tízen, édesapámék heten voltak testvérek. Édesanyám előbb a helyi kolhozban, majd az óvodában dolgozott. Édesapám a vasútnál helyezkedett el. Zápszonyban

jártam óvodába és általános iskolába, majd én is a Mezőkaszonyi Középiskolába kerültem.

– Merre indultatok tovább az érettségit követően?

Éva: A zápszonyi óvodában kaptam munkát.

Ferenc: – A Gödöllői Agrártudományi Egyetem (ma Szent István Egyetem – a Szerk.) agrármérnöki szakára jelentkeztem. Ötéves volt a képzés. Utána hazajöttem és rögtön hozzáálltam a tanultak kamatoztatásához a saját kertünkben. Először uborkát termesztettem, illetve búzát a szántóföldünkön. Aztán káposztát ültettem.

– Miért épp ezt a pályát választottad?

– Mindig is érdekelt a mezőgazdaság. 13 évesen már édesapámmal metszettem a szőlőt, egy év múlva pedig fóliaházat építettem. A felmenőim közül is volt, aki szeretett kertészkedni: anyai nagyapám rózsafát oltott, tulipános kertje volt.

– Hazajöttél Gödöllőről és belevetted magad a mezőgazdaságba. Mikor csatlakozott hozzád Éva?

Ferenc: – Három év udvarlás után, 1996. október 19-én házasodtunk össze. Beregsomban telepedtünk le. Édesanyám örökölt egy házat, abba költöztünk be, azt kezdtük el felújítani és kibővíteni. A házhoz nagy kert is tartozott.

Éva: – Öreg ház, 120 éves, mindig van mit javítani rajta.

– Hány gyermeket terveztetek?

Éva: – Erről nem beszéltünk előre. Amikor megszületett a második gyermekünk, akkor került szóba, hogy jó lenne egy harmadik baba is.

Péter a menyasszonyával

– Mikor érkezett az első gyermek a családotokba?

Ferenc: – Péter fiunk 1998-ban jött a világra Ungváron. 24 órás vajúdás után, 3900 grammal született meg. Azért mentünk a megyeszékhelyre, mert akkoriban rossz állapotok uralkodtak a beregszászi szülészeten. Három évvel később, a második gyermekünk, Kamilla már Beregszászban jött a világra.

Éva: – Az ő esetében kevesebb volt a vajúdási idő. Amikor állapotos lettem Kamillával, már jobban odafigyeltem az étkezésemre, hogy ne legyen akkora baba, mint a bátyja. Így ő 3500 grammos volt.

– Aztán megbeszéltétek, hogy lehet még egy harmadik baba.

Éva: – Nem terveztük meg az időpontot. Tamás fiunk 2006-ban született meg.

– Szép neveket adtatok a gyermekeiteknek.

Ferenc: – Hagyományos neveket szerettünk volna. Péter neve, amikor megszületett, ritka volt a mi vidékünkön.

Éva: – A Kamilla nevet én választottam, s nagyon illik rá.

Ferenc: – Olyan aranyszínű a haja, mint a kamillavirág közepe.

Éva: – Tamás nevét is én akartam. Felvetődött, hogy Ferenc legyen, de az édesapja ezt csak abban az esetben engedte volna meg, ha a babát mindenki Ferencnek nevezi, s nem becézi Ferinek, Ferikének. Mivel ez úgysem ment volna, inkább a Tamás mellett maradtunk.

Kamilla

– Kiknek a segítségére számíthatatok?

Éva: – Anyósomék közel voltak, átjöttek segíteni. Édesanyámék is átbicikliztek Zápszonyból. Mióta édesanyám nyugdíjas, még többet számíthatunk rá.

– Miből él meg a család?

Ferenc: – Első perctől fogva mezőgazdasággal foglalkoztunk. Mindig igyekeztünk több lábon állni, s ezért többféle növényt is termesztünk. 2000 négyzetméteres fóliasátrunk van, valamint 25 hektár földet művelünk meg a saját gépeinkkel. Hatféle bort készítettem idén. A háborús helyzet okozta infláció viszont megnehezíti az életünket, alig van értelme a munkánknak.

Éva: – Nehéz értékesíteni a terményt, amit jó drágán termelünk meg. A ház előtt felállítottunk egy standot: paradicsom, uborka, csemegekukorica, káposzta kapható nálunk.

– Nem gondoltatok még arra, hogy valami mással foglalkozzatok?

Éva: – Folyamatosan ezen törjük a fejünket.

Ferenc: – Ami biztos, az az, hogy nem akarunk külföldön munkát vállalni.

Éva: – Sem pedig elköltözni. Itt vannak a szüleink is. Péter fiunk is hazajött Magyarországról és beállt a családi vállalkozásba.

Tamás

– Péter hova járt iskolába?

Ferenc: – A Mezőkaszonyi Középiskola befejezése után Mátészalkán tanult mezőgazdasági gépészsnek. Ez akkoriban volt, amikor sorozatban érkeztek a

katonai behívók, s szerettük volna biztonságban tudni a fiunkat. Miután Péter elvégezte az iskolát, hazajött, s átvette a vállalkozásunkban a gépészi feladatokat.
Éva: – Már menyasszonya van, akivel itthon szeretnének letelepedni.
Ferenc: – A házunkban van bőven hely. Az az álmunk, hogy összetartó nagycsalád legyünk.

– **MeséljeteK Kamilláról is!**

Éva: – A Nagyberegi Református Gimnáziumban szerzett érettségi bizonyítványt.

Ferenc: – Azt követően felvételt nyert a budapesti Semmelweis Egyetem dietetikus szakjára. Most másodéves, jól érzi ott magát.

Éva: – Szerinte a mi kezünk is benne van a pályaválasztásában, hiszen gyermekkorától azt hallotta tőlünk, hogy csak azt együk meg, ami egészséges, amit otthon megtermelünk. Önálló lány, a tanulás mellett diákmunkát is vállal. Havonta egyszer tud csak hazalátogatni.

– **Milyen tervei vannak?**

Éva: – Ezt még nem lehet tudni. A barátja kárpátaljai, s egyelőre azt tervezik, hogy Kárpátalján fognak élni.

– **Tamás fiatalok?**

Ferenc: – 13 éves, de lassan magasabb tőlem. Most 8. osztályos a helyi általános iskolában.

Éva: – Még nincsenek konkrét tervei. Leginkább a számítástechnika érdekli. Robotikára jár Beregszászban. Korábban barantázott, de most az egybeesik a hittanóra időpontjával, ezért abbahagyta, pedig szüksége lenne több mozgásra, mert az iskolában erre nincs lehetőség.

– Tamás is bekapcsolódik majd a családi vállalkozásba?

Éva: – A kertészkedés egyelőre nem vonzza. Az édesapja azt szeretné, ha borászatot tanulna. Most azonban Tamás azt a korszakát éli, amikor épp az ellenkezőjét akarja annak, mint amit a szülei mondanak.

– A munka mellett tudtok-e pihenni?

Éva: – Kevés időnk jut a kikapcsolódásra. Hiába kínál számunkra remek programokat a Kárpátaljai Magyar Nagycsaládosok Egyesülete, nem érkezünk részt venni azokon. Nyáron, ha tehetjük, kimegyünk a beregdéai tóhoz fürödni. Amikor a gyerekek kicsik voltak, sokat sátoroztunk a Tisza és a Borzsa partján. Sajnos ezt már nem tesszük. Olyan gyorsan eltelnek a gyermekévek, most úgy érzem, hogy nem foglalkoztunk eleget velük.

Ferenc: – Régebben horgászni jártam. Ma szívesen olvasok.

Éva: – Én pedig kézimunkázok, vagy megnézek egy jó filmet.

– Milyen terveitek vannak?

Ferenc: – A szőlészet közel áll hozzám. A somi hegyen van egy öthektáros terület, amit szőlővel kellene betelepíteni, de az rengeteg pénzbe kerül. Állami támogatásra pedig nem számíthatunk. Emellett a házunkat szeretnénk felújítani.

– Sok erőt és egészséget kívánok nektek a családhoz és a munkához!

***Marosi Anita
Kárpátalja.ma***

2019.11.17.
